

1r premi

El vent suau del matí acarona les galtes de la meua mare mentre condueix cap a l'escola. Jo, assegut al seient del copilot, miro fixament la carretera.

—M'escoltes? —demana deixant anar un sospir—. T'estic parlant.

Davant del silenci, afegeix:

—Veig que no t'interessa el que dic. Posaré la ràdio.

El que no entén és que la ràdio haurà d'omplir el buit de la meua veu cada matí. Encara no ha acabat d'assumir que el seient del copilot romandrà desocupat per sempre més, que això ho escric des d'on no pot sentir-me.

Izan Mazo Cascales
Lycée Comte de Foix
Andorra la Vella

2n premi

M'escoltes?

Abans t'agradava més escoltar-me, quan t'emprovaves disfresses davant del meu reflex, en canvi ara, poques vegades ho fas.

Acostumes a escoltar el que altres et diuen, quan es burlen de la teua manera de ser. Per què no m'escoltes a mi, si vull dir-te que m'encanta la forma dels teus cabells quan t'aixeques pel matí, la manera que tens d'obrir la boca quan et maquilles o simplement dir-te que et queden bé les 50 peces de roba que t'emproves al meu davant?

Per què a mi mai m'escoltes?

Firmat: el teu mirall.

Carla Rodríguez Vilalta
INS Pere Borrell
Puigcerdà

3r premi

Aquella nit vam sortir de festa. Era el primer cop que els pares ens deixaven sortir de nit amb els amics. Gaudíem de la música mentre ballàvem, bevíem, rèiem, i cridàvem de felicitat. De sobte, s'apaguen els llums. La música s'acaba. El meu cos ja no balla. La meua roba està molla. Gotes de suor rellisquen al meu rostre. Algú em toca, m'acaricia. Em mou amb força, m'empeny, em crida. "M'escoltes?", diu. Però aquelles pastilles que m'havia pres, ja no em deixaven sentir-la. Ara, les llàgrimes de la mare cauen al meu rostre.

Íngrid Cardoso Leituga
Lycée Comte de Foix
Andorra la Vella

Finalista

14 de febrer de 1942. Stalingrad, dia de Sant Valentí. Estàvem enmig de les trinxeres amb la brigada. Érem uns deu o onze... Feia dies que no hi havia intercanvis de bales o bombes. Estàvem tots distrets fent una cosa o altra. Un dels meus companys, en François, volia enviar una carta a la seva dona, perquè era Sant Valentí. De sobte, els alemanys van començar a bombardejar la nostra trinxera, desgraciadament van ferir en François. Vaig anar corrent cap a ell, vaig tocar-li l'espatlla i li vaig dir: "M'escoltes?" La carta va arribar plena de sang...

Joan Alís Rodríguez
Lycée Comte de Foix
Andorra la Vella

Finalista

L'Alba estava al bus. Just quan arriba a la seva parada, i es disposa a baixar, un home baixa just darrera seu. No li dona importància. Continua el seu camí. De sobte, s'adona que aquell home la segueix, amb una mena d'interès que l'espanta. De cop i volta, aquell home crida: —Eh! Tu! Ella accelera el pas. —Espera! T'estic parlant! M'escoltes? Comença a córrer, com per atrapar-la. A ella li entra el pànic. Comença a córrer encara més ràpid, gira a la cantonada i desapareix. —Però... t'ha caigut la cartera...

Judith Alonso Bifet
Lycée Comte de Foix
Andorra la Vella

Finalista

M'ESCOLTES?

Probablement encara no has entès aquesta revolució.

Pot ser que ni tan sols entenguis per què sortim totes al carrer. Ni per què estem dolgudes, indignades i plenes d'impotència.

Segurament, encara no t'ha quedat clar, que l'única cosa que volem treure de tot això és igualtat.

I el més segur és que encara no hages entès que el que volem és que ens escoltis.

Zoe Campos Corral
INS Pere Borrell
Puigcerdà

Finalista

M'entenes?

Non ei facil entà jo escriuer aquest relat.

Desde hège lèu lèu un an, mama escotaue veus en sòn cap, ath principi non li semblaue important, mès... dempús non se les poigüe trèir deth sòn cap, es veus li preguntauen "m'entenes?".

Mama ère ua hemna molt sociau e alegre, enquia que se le vieren es cables, era ere fora de si, non semblaue era, enquia que un dia la traperem damb es canets talhadi ena banhera. Desde que mama se suicidec jo tanben escoti aquestes insoportables veus... Coma se supòse que vau a poder contunhar damb era mia vida ara? 😞

Vera Combalí
INS Val d'Aran
Vielha

Finalista

Era l'abril de 1942, el meu germà i jo estàvem a Andorra ajudant a una família a entrar al país. Al cap de tres hores vam arribar a l'hostal Palanques on hi havia ple de famílies que feien pena, tots havien fugit del seu país perquè la policia els arrestava: eren jueus.

Però va córrer la notícia que un cotxe negre suspecte havia entrat i jo sabia molt bé de què parlaven. El meu germà estava dormint i vaig començar a cridar:

—Albert! Estan aquí! Hem de marxar! M'escoltes? Em sents?

Sabíem prou bé que ens passaria si ens trobaven.

Èrika Font Real
Lycée Comte de Foix
Andorra la Vella

Finalista

Sò en ua sala blanca, tumbat en un lhet tapat sonque damb un linçò fin e blanc. Campi tara drete e veigui ua cagira de husta, soleta, en un cornèr. Campi tara quèrra e i a un penjadèr damb ua camisa penjada, semblaue era mia, mès non m'embrembi ne de coma é acabat en aquest lòc.

Deuant mèn, semblaue auer ua hièstra, a on ath darrèr dera veigui un grup de persones campan-me. Semblen científics, coma se siguessen examinant-me profundament, apuntant toti es moviments que hèsqi e coma sò reaccionant ath mèn desvelhar. Me lheuì apropant-me ara hièstra, quan a un des "científics" li liegi es pòts, e enteni sonque: m'entenes?

Judith Isanta Martos
INS Val d'Aran
Vielha

Finalista

Han assassinat la meua germana. La van trobar morta ahir a les 12.55 de la nit. La policia m'està interrogant i m'ha explicat que tenen un testimoni que afirma que estava parlant amb la meua germana per telèfon quan va sentir que ella discutia amb una veu que li va resultar familiar i de sobte va sentir un tret. —M'escoltes? —em pregunta l'inspector i jo només puc pensar quant tardarà el pare a adonar-se que la pistola no és al calaix.

Elena Solé Tarrés
INS Joan Brudieu
La Seu d'Urgell